Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-663/26
02.07.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Наташе Петровић, председника већа, Радмиле Николић и Оливере Павловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Томовић, адвокат из ..., против туженог „...“ доо ... из ..., кога заступа директор ББ, чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Горњем Милановцу П1-3/25 од 02.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1-3/25 од 02.03.2026. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се обавеже тужени „...“ доо ... из ... да му накнади трошкове жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1-3/25 од 02.03.2026. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени да тужиоцу на име увећане зараде за прековремени рад за период од септембра 2016. године до септембра 2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом 2. изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 419.287,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целости из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11… 10/23) и у границама жалбених разлога, Апелациони суд је утврдио да жалба тужиоца није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду поступка из тачке 12. наведене законске норме на коју се жалбом тужиоца неосновано указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи а ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама који не противрече међусобно ни стању у спису, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом указује да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, наводима да вештак није обавестио тужиоца, нити његовог пуномоћника о дану одређеном за вештачење, а што је било неопходно имајући у виду чињеницу да је вештак вршио увид у документацију туженог која није здружена списима предмета, а која се односи на дневну сменску евиденцију туженог, месечне извештаје туженог, обрачуне зарада за тужиоца. Ово из разлога јер је тужилац саслушан као парнична странка навео да су руковаоци машина и возачи водили путни и радни налог, у које су уписивали када су радили, на којој машини и колико сати, уписивали су дан и смену у којој су радили и потписивали исти, који налог су предавали шефу механизације ВВ, а који је податке о раду запослених прослеђивао евидентичару, на основу чијег извештаја су вршени обрачуни зарада за запослене, па и за тужиоца, које је вештак користио приликом израде прве варијанте налаза и мишљења вештака. У поступку није било спорно да тужилац није сагласан са таквим обрачунима зараде, па је уз тужбу приложио евиденцију присутности на раду, коју је сам водио и на којој заснива своје потраживање у складу са којом је вештак дао другу варијанту обрачунатом потраживања тужиоца, а на коју није било примедби тужиоца, тако да не стоје наводи тужиоцу да му је на наведени начин било онемогућено да расправља пред судом.

Неосновано се жалбом указује и да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је првостепени суд правилно применио наведену норму процесног права и на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице да узме као доказане, тако да не стоје наводи жалбе да је погрешно цењен исказ сведока ГГ, јер је исти супротно наводу жалбе правилно цењен применом одредбе члана 8. ЗПП.

Супротно жалбеним наводима, првостепена пресуда није донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужилац је био у радном односу код туженог најпре на основу Уговора о раду на одређено време од 19.7.2016. године, а потом и на неодређено време на основу Анекса уговора о раду од 18.7.2018. године (почев од 20.7.2018. године) на пословима руковаоца ULT-а и булдожера. Између парничних странака уговорено да радна недеља траје пет радних

дана, да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са Законом, општим актом и уговором о раду; да бруто зарада по радном часу на дан закључења уговора износи 74,30 динара; да запослени има право на увећану зараду и то између осталог и за прековремени рад 26% од основице. Пословођа ВВ или његов заменик ДД су сваке среде у договору са колегама правили распоред рада, којим су одређивали који радник ће у наредној радној недељи радити прековремено (суботом и недељом), водећи рачуна о броју прековремених сати тј. да је законом дозвољено да се ради прековремено до 32 саата, па се дешавало да радник ради и две смене узастопно. Пословођа је истовремено свако јутро вршио распоред радника по градилиштима, а радницима који су радили на пословима руковаоца машина давао је да воде радни налог и путни налог. У радном налогу уписивали су смену, машину на којој раде, колико сати је машина радила и на ком градилишту. Потписан радни налог су сваког дана предавали пословођи. У путне налоге су уписивали машину на којој раде радне сате машине, а које су предавали пословођи када их попуне. Путни налози су служили за контролу трошења горива и мазива. Свака радна јединица је имала евидентичара, коме је пословођа пријављивао колико радника је на послу, тако што је сваког јутра достављао сменски извештај о томе да ли је радник присутан или се налази на боловању, плаћеном одсуству или годишњем одмору и колико је радник радио, на основу чега је евидентичар правио месечни извештај, у који је за присутне раднике уносио „8“, а такође и одсуство радника по основу боловања или по неком другом основу, за прековремене сате, ноћни рад и рад на дане празника, а затим је достављао број сати рада и свој месечни извештај обрачунској служби која је на основу такве евиденције вршила обрачун зараде. Пословођа је на основу залагања запосленог давао предлог директору да се раднику исплати и бонус, па је запослени који је имао прековремене сате могао да добије кумулативно увећану зараду за прековремене сате и бонус, али су прековремени сати и бонуси били посебно исказивани у обрачунском листићу, с тим што је обрачун зараде за прековремене сате вршила обрачунска служба, а о висини бонуса је одлуку доносио директор. Тужилац је редовно добијао обрачуне зараде и није приговарао да му тужени није исплатио увећану зараду по основу прековременог рада. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке је утврђено да је тужиочева основна зарада у целокупном периоду била у висини минималне бруто зараде прописане законом, као и да су тужиоцу плаћени евидентирани сати прековременог рада. Према другој варијанти вештачења извршен је обрачун на основу евиденције тужиоца о броју часова рада прековременог рада на основу које је утврђена неисплаћена разлика увећане зараде по основу прековременог рада за утужени период у укупном износу од 159.923,34 динара.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да тужилац применом правила о терету доказивања није доказао да је остварио часове прековременог рада у висини утврђеној у другој варијанти вештачења економско финансијске струке, када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу 1. изреке побијане пресуде, дајући за такву своју одлуку јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања у ставу 1. изреке побијане пресуде, жалбени наводи тужиоца суштински се своде на тврдње да је сведок ГГ потврдио да је тужилац провео на раду знатно дужи број часова рада од часова рада које му је обрачунао и исплатио тужени, да суд није утврдио све битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца, а што је било од утицаја на погрешну примену Закона о раду и општег акта послодавца.

Апелациони суд је ценио овакве жалбене наводе и утврдио да су исти неосновани. Наиме, одредбом члана 228. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11…10/23) прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом, док према члану 231. став 2. овог закона странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано. Осим тога, одредбом члана 231. став 1. ЗПП наведеног закона предвиђено је да ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања.

У конкретном случају, тужилац је уз тужбу приложио интерну евиденцију присутности на раду коју је лично водио и током трајања поступка тврдио да му у складу са истом није плаћен прековремени рад. Како тужилац није сагласан са обрачуном зараде туженог, при чињеници да је тужени према истим за тужиоца вршио обрачун и сати прековременог рада, али у мањем обиму од приказаног у евиденцији тужиоца, то је вештак обрачунао неисплаћену разлику увећане зараде по основу прековтременог рада у другој варијанти налаза и мишљења вештак у складу са којом је тужилац прецизирао тужбени захтев о коме је одлучено побијаном пресудом.

У ситуацији када запослени има примедбе на евидентирани обим рада од пслодавца у случају када се воде евиденције присутности на раду, то исти може посредним доказима да докаже обим таквог рада, у ком случају је терет доказивања на тужиоцу.

Како приложена евиденција присутности на раду тужиоца садржи само укупан број сати на месечном нивоу, без јасно утврђеног броја сати на дневном нивоу, при чему тужилац није доставио другу документацију или доказе на основу којих би се могао утврдити модел рада код туженог, а на основу истог са сигурношћу обим сати прековременог рада од чега зависи висина потраживања, јер из исказа тужиоца да је било таквог рада, где нико од предложених а саслушаних сведока, па ни тужилац нису дали такав исказ којим се потврђује у евиденцији тужиоца наведен обим прековременог рада на којој је засновано потраживање тужиоца, то је правилно првостепени суд закључио да тужилац није доказао основ, ни висину потраживања, тако да нису испуњени услови за досуђивање потраживане увећане зараде по основу прековременог рада у складу са одредбом члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05…113/17), којом одредбом је прописано да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду за прековремени рад најмање 26% од основице, па је правилно поступио тако што је одлучио као у ставу 1. изреке побијане пресуде. Ово нарочито код чињенице да је вештачењем од стране вештака економско финасијске струке у првој варијанти несумњиво утврђено да нема необрачунатих сати рада тужиоца, односно да је исплаћен прековремени рад који је евидентиран од стране туженог.

Наиме, у поступку је несумњиво утврђено из исказа сведока ВВ, ДД, ЂЂ и ЕЕ да је пословођа код туженог ВВ средом или четвртком састављао распоред рада за рад запослених суботом и недељом, да су запослени радили суботом и недељом, а за прековремени рад остварен недељом, запослени, па и тужилац, добијали су слободне дане, као и да тужилац није радио дуже од 8 сати дневно. С тим у вези, оцењени су као неосновани жалбени наводи да је сведок ГГ потврдио да је тужилац провео на раду

знатно дужи број часова рада од часова рада које му је обрачунао и исплатио тужени, имајући у виду да се исти изјаснио да се код туженог радило дуже и то сваки дан 2-3 сата прековремено, као и да се у току месеца радило 26, 27, 28 дана у зависности од организације рада, међутим ни сам тужилац није навео да је постојао прековремени рад у наведеном обиму сати, имајући у виду да се тужилац саслушан као парнична странка изјаснио да се остајало дуже сигурно 4 и 5 дана у месецу, с тим да остали наведени сведоци нису потврдили да се код туженог радило на начин како је описао сведок ГГ.

Како на основу изнетог ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставу 1. изреке, Апелациони суд је сходно члану 390. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде под 1, с тим што је потврдио и решење о трошковима поступка садржано у ставу 2. изреке првостепене пресуде, јер је исто, супротно жалбеним наводима, донето правилном применом одредаба чланова 153. и 154. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 43/23 и 56/25) и Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94… и др.).

Применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Апелациони суд је ставом 2. изреке ове пресуде одлучио о захтеву тужиоца којим је тражио накнаду трошкова жалбеног поступка на име састава жалбе и судске таксе на жалбу и другостепену пресуду, тако што је исти одбио јер тужилац није успео у поступку по жалби.

Председник већа - судија
Наташа Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице